

عنوان مقاله:

بررسی موارد عقد صلح در فقه امامیه

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

طاهر علی محمدی - دانشیار(استادارهنما- نویسنده مسئول)، دانشکده الهیات، دانشگاه ایلام، ایران

عبدالجبار زرگوش نسب - استادیار(استاد مشاور)، دانشکده الهیات، دانشگاه ایلام، ایران

ریحانه حسن پور - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده الهیات، دانشگاه ایلام، ایران

خلاصه مقاله:

صلح دارای معنای عام و گسترده ای است که شامل هر گونه فصل خصومت میان متصالحین است، بدون آنکه موضوع خاصی برای خصومت تعیین گردد. از این رو ممکن است طرفین صلح، زن و شوهری باشند که در مسائل خانوادگی اختلاف و نزاع دارند، یا از مسلمانان و کفاری باشند که بعد از جنگ و اختلاف، اقدام به صلح نموده اند. بعضی از فقیهان شیعه و سنی در آغاز باب صلح میان معنای عام صلح و معنای خاص آن تفاوت نهاده و تصریح کرده اند که صلح به معنای عام شامل اقسام گوناگونی می گردد که تنها یک قسم آن موضوع بحث در باب صلح است. به عبارت دیگر باب صلح که در فقه شیعه و سنی یکی از ابواب معاملات می باشد متکفل بحث از یکی از اقسام صلح به معنای عام است و سخن از سایر اقسام آن در ابواب دیگر صورت می گیرد.

کلمات کلیدی:

عقد صلح، موارد صلح، حقوق مشترک، فقه امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/548176>

